

1353.

Z Hutiska.

Erb. 372.

Volně.

Pa - ní - má - mo, je - de k nám z Holo - mouce pí - sař s dvouma ko - ni

vra - ný - ma jak ne - ja - ký cí - sař, v jedné ru - ce ka - la - mář,

v druhé ru - ce pé - ro, on si mne za - pí - še do sr - deč - ka

své - ho. «

Panimámo jede k nám
z Holomouce písař
s dvouma koni vranýma
jak nějaký císař.
V jedné ruce kalamář,
v druhé ruce péro,
on si mne zapíše
do srdečka svého.

Dobře je povandrovat,
když je v poli kvítí;
hezky děvče milovat,
když měsíček svítí.
Sviť, měsíčku s vysoka,
když já povandruju,
aby milá viděla,
jak daleko půjdu.

1354.

Z Velké.

Erb. 273,

*Živěji**zdlouha*

Ja, ma - mič - ko má mi - lá, je - de si k nám pí - sar

*a tempo**zdlouha*

štyrma koňma vra - ný - ma, jak ne - ja - ký tí - sar.

Ja, mamičko má milá,
jede si k nám písař,
štyrma koňma vranýma,
jak nějaký tísař.

V ruce drží kalamár
a za uchem péro,
ja on si ňa zapíše
do srdenka svého.